

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med beslutningsforslaget

Formålet med forslaget er at forebygge skilsmisser. Dette skal ske ved at tilbyde rådgivning, der skal sigte mod at gøre ægtepar i stand til at løse deres problemer inden for ægteskabets rammer.

2. Baggrunden for beslutningsforslaget

2.1. Indledning

Baggrunden for forslaget er den høje skilsmisseprocent i Danmark. I 1997 blev der viet 34.163 par, mens 12.848 andre par blev skilt samme år (Statistisk tiårs-oversigt 1998).

Forebyggelse af skilsmisse og separation er en vigtig opgave at prioritere for samfundet. Skilsmisser har mange ofre og afledte negative konsekvenser, herunder især for børnene. De koster desuden samfundet mange ressourcer.

Mange ægteskaber kan reddes, hvis ægteparrene får ekstern hjælp til at løse deres problemer. Det viser resultater af ægteskabsmægling gennem tilbud om en uvildig og anonym rådgivning, hvor psykologer og jurister rådgiver og mæglere.

2.2. Afskaffelse af obligatorisk rådgivning inden skilsmisse og separation

Ved lov nr. 209 af 5. april 1989 blev den obligatoriske rådgivning før separation og skilsmisse afskaffet. Justitsministeren blev i stedet bemyndiget til at indføre regler om frivillig rådgivning af ægtefæller inden separation og skilsmisse. Der blev endvidere nedsat en arbejdsgruppe til at undersøge det nærmere behov for en sådan rådgivning.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget (jf. lovforslag nr. L 36, folketingsåret 1988-89, Folketingets forhandlinger sp. 141, 939, 7954 og 8234, Till. A sp. 1101, Till. B sp. 987 og Till. C sp. 707) blev parrådgivningens gavnlighed fremhævet:

»Tanken om at tilbyde parrådgivning som middel til at bevare ægteskaber, hvori der er opstået konflikter,

er umiddelbart rigtig. Det vil jo være langt det bedste for familien, herunder børnene, hvis man kan hjælpe ægtefællerne til at få bearbejdet deres problemer på en sådan måde, at ægteskabet og familien kan bevares....

Uanset hvor rigtig tanken om parrådgivning som hjælp til bevarelse af ægteskaber end er, må man imidlertid gøre sig klart, at der også er visse problemer forbundet hermed. En parrådgivning, der foretages på så fremskredent et tidspunkt, at ægtefællerne har søgt separation eller skilsmisse, har nok mindre udsigt til succes end en rådgivning, der tilbydes, inden konflikterne er blevet så dybe, at parterne har taget skridt til at opløse ægteskabet.«

2.3. Forsøg med parrådgivning i statsamter

2.3.1. Nordjyllands Statsamt

I midten af 1980'erne gennemførte Nordjyllands Statsamt et tværfagligt forsøg med parrådgivning på et tidligt tidspunkt. Rådgivningen havde i vidt omfang karakter af en korttidsindsats ud fra en kriseteoretisk tankegang. Det gennemsnitlige antal møder mellem rådgiverne og parterne var ca. 3, og den gennemsnitlige samtaletid var 7,6 timer pr. par. I forsøgsordningen indgik ca. 20 psykiatere, psykologer, socialrådgivere, enkelte pædagoger, sygeplejersker, en praktiserende læge og 10-15 jurister m.fl. fra statsamt og retsvæsen. Generelt konkluderede rådgiverne, at det må antages, at der eksisterer et stort udekket behov for rådgivning i samlivskriser. Man anslog behovet til på landsplan at være mellem 2500 - 3000 rådgivninger pr. år. Der deltog 47 par i forsøget. I forsøgsperioden henvendte der sig 363 par. Udvælgelsen af parrene var gjort afhængig af, om der var ledig rådgivningskapacitet.

2.3.2. Københavns og Ringkjøbings Statsamter

I umiddelbar forlængelse af forsøget i Nordjylland blev der foreslået en forsøgsordning i Københavns og Ringkjøbings Statsamter med parrådgivning. Ideen med forsøget var at tilvejebringe materiale, der kunne danne grundlag for en samlet vurdering af, hvorledes en frivillig ordning ville virke i praksis.